

KEKEMELERİN ALACAĞI
VAR DİLDEN

Tunay Özer

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1/RUTİNİN ZAFERİ

Rutin'in Zaferi /	9
Beyaz Güvercin /	11
Planör /	13
Sözlükte Olmayanın Çağrısı /	15
Devrik Krallık /	17
Meleğin Geçişi /	19
Kırık Dal Sesleri /	21
Camekân /	23
Masumiyetin Çağrısı /	24
Lili Terk Etmedi Bizi Hiç /	26
Çerçevesel /	28
Van Gogh'un Kulağı /	30
Babam, Annem ve Ben /	32

BÖLÜM 2/TENSİZ BİR HAYAL

Tensiz Bir Hayal /	37
Sonsuz Bir An /	39
Sen Varken Ben Hiç Ölmem /	41
Sürpriz Konuk /	43
İzdiham /	46
Boş Sandalye /	48
Demans Duvarına Çarpan /	50
Kutup Yıldızı /	53
Solo Şarkılar /	54
Kırgınlıklar Kronolojisi /	55
Armağan /	57
Minyatür Sanatı /	59
Sonsuzluğa Bir Giriş Müziği /	61
Kokulu Zaman Kristali /	63

BÖLÜM 3/AYRILIK YÜRÜYÜŞÜ

Ayrılık Yürüyüşü /	67
Kardeşim Yalnızlık /	69
İki Kader /	71
Pirus Zaferi /	73
Yaşam Sahnesi /	75
Panorama /	77
Gece Şarkıları /	78
Yüce Bir Nakarat /	79
Duyma Mesafesi /	81
Uykusu Kaçmış Ağaç /	83
Bağlı At /	85
Yaşamın Kaynağı /	87
İlk Ayrılık /	89

BÖLÜM 4/ACI KONUŞURUM BEN

Acı Konuşurum Ben /	93
Işık Ceylanı /	95
No Man's Land /	97
Ben Bir Hayaletim /	99
Gece Gelen Ziyaretçiler /	102
Mavi Şeritler /	104
Göz Gazeli /	106
Ekmek Teknem Bir Chrysler Imperior /	108
Hamal K. /	110
Ben Bir Kahraman Değilim /	112
Fragmental Şiir /	114
Kılıç Balığı /	117
Huzur Hakkı Ödemeli YK Toplantısı /	119
Narin /	132
Annemin Rüyası /	133

BÖLÜM 1

RUTİNİN ZAFERİ

RUTİNİN ZAFERİ

Anneme...

Annelik payesine...

o benim merhamet kahramanımdı
anti-kahramanlar çağında
mucizeler zamanı geride kaldı
diye düşündüğümüzde umutsuzlukla
mesafelerin defterini dürüp
ölçülerin boyunun ölçüsünü alan

iksirin rahmi sabahların efendisi
bir takvim yaratmış kendince

beklemenin kumları, kaynayan kireci
ve kesme taşından evi
güvenli ıscacık
gündeliğin yalın tekrarıyla

yorgun kalabalık bir bagajla sığındığım
sadelikteki çarpıcılık
ve kayıtsızlıktaki şenlik

acıdan arındırırdı sürekliliği
yarı dua, yarı şiir gibi yaşardı
zamansızlığın aydınlık saçığında

duvarlarındaki doğrudanlıkla
yaratılışın sıfır noktasında
ağır bir işaret taşı olarak

dalgınlığını da sürüyüp gitti
mevsimlerine yabancılaşmış dünyada

savruluyor her şey somuttan soyuta
durmuyor bir kararda

rutinden düşmenin bilinciyle
üşüyoruz artık ağustos'ta bile

ve soruyu bıraktım en sona:
hepimiz birer persona
değil miydik hayatta
-büyük Hölderlin'in deyişiyle-
şairane mukim

söyle aziz okuyucu o hâlde
başköşenin sahibi sence kim?

BEYAZ GÜVERCİN

bazı aşklar bir meyve ağacının
ölümünce yiter bakımsız bahçelerde
ölürken bile güzelleştirir dünyayı

bir veda konuşması, ayrılık yürüyüşü
dolu dolu bir bakış gibi
bazı sonlar hiç bitmez çünkü

teselli ve hülyanın
bekler gülümser şamdanı
metruk evin yıkıntılarında
alışkın elleriyle bir kadın
kalkıp tutuştursun diye
daha dün gibi orada
yitirmemiş sıcaklığını

yağmurda trompet sesleri
çağırır bayram çocuklarını oyuna
olanca gümrahlığı neşvesiyle
tutuşur saçları

silkinir emektar ceviz ağacı
yıkayıp paklanır ılık yağmurda
hatırlayarak görkemli çağlarını

hızla geçmiştir yazı
ve ağır ağır güzü

toplanır herkes ak gölgesinde
güneşli bir bayram sabahı
anne, baba, kayıp kardeş
sevgililer ve tüm arkadaşlar

avlumuzdan havalanan
beyaz güvercin geri döner
yıllar sonra bir gün

yumuşak kanatlarıyla geçerek
kapanmamış yaraların üstünden
gelip konar o ağacın dalına

fısıldar kalbimize yapraklar arasından
yol hikâyelerini, meleklerin nağmelerini

ruhumuzu ebediyetin enginliğine bırakır
bir seher yeli gibi hafif, neşveli ve terütaze

her şey durulur sonra
acı biter, kalp sükûn bulur

ve diner kaybetme telaşı
sevmek üzüntüsü

PLANÖR

hava dalgaları, savrulan otlar içinde
indim toprak sahaya
bir yırtılıştan düşeyazarak

kenarda kumral bir çocuk
de ki on yaşında
üstünde tedirgin gömleğiyle
güzel bir umutsuzluk gibi duruyor

bir rüyadaymışçasına
bana doğru bakıyor
ki düş görmek de hayata dahil

her şey ses, renk ve koku değil midir başta
duyup sonra anlamlandırdığımız

rahatlıyor, tanıdığımı anlayınca
güçsüzlüğümü güler yüzle örtüyorum

kuş fotoğrafçısına ekmek yok şehirde
o yüzden geldim
bu bir planör, demirden kuş diyelim

piyanoya dokunur gibi omzuna koyup elimi
vereceği yanıtı bekledim
anne ölünce tüm şarkılar onu söyler
tekrar anladım
ama bilsin istemedim bu çağında

bir metal yığınınını anlamlandırır
nedir sözgelimi
bilinçaltımı kurcalar gibi anlattım
çelişkiler ve yanlış anlamalardan geçip
berrak bir kavrayışa ulaşsın istedim

bir kehanetçi değil fakat
tırnakları aşınan kartal olarak
istikbal göklerini arşınlarken o
bekliyor olacaktım
yorulup kaldığım yerde

bilmiyor henüz, önündeki yıllar
onu kim yapacak

“anneni çok sev, hiç incitme...”
devamını getiremedim
de yüzümü öteye çevirdim

dolaşp ışığın, ritmin ve rengin ülkesini
o zamansızlıklar evrenini

geri döndüm yuvama, yalnızlıklar üssüne
zorbanın sopası-aygıt kolu beni bekliyordu
ekranda birtakım komutlarla

SÖZLÜKTE OLMAYANIN ÇAĞRISI

içimizi başka yerler çeker
başka şeyler, ıssız ikindiler, derin
oyuntulu bir ses duyarız rüzgârda
sızı kalpte ve ruhta

tesadüf sûretinde
geçer yanımızdan kimileyin
kokunun harfleri
sessizliğin trompetiyle
bir tür *dejavu* yaşarız

siyah bulutlar erir içimizde
doluveririz, uzaklara bakıp

dünyanın bütün sabahları nereye gitti
aşklar, keşkeler, ömrümüzün bereketi
ve ruhumuzda süslediğimiz mevsimler
tükendi mi hüznü bir kayboluşta
soğuk uzay boşluğunda

koptu mu aramızdaki bağ
tanrısal eşleşmeler
buraya kadar mıydı

bir son varsa
başlangıç da yok mudur
oyunun son faslı, perdenin arkası
gurbetin ardı

en çok sezgicilerin
metafizikçilerin anladığı

ki tüm ölümsüz hikâyeler
ölümün paltosundan çıkar
ordaki motivasyondan
geçerek emeğin deneyiminden
zamanın verniğinden

böyle anlarız
çamurla görkemin farkını
hasretin ve kavuşmanın değerini

içinde ebedi baharların izi
sevdiklerimiz ve gül saatleri
çeker bizi

uçup gider ruhumuz hafif
bir tüy gibi sıkıştığı anılar defterinden

DEVİRİK KRALLIK

boğazına değin
toprağa gömülü

bir insan başı sanki
avludaki biçimli taş

mezara dönüştürmüş
altındaki tümseği

siyah gölgeli
dut ağacının altında

ifadesi donmuş
diñ günleri
düşünürken donmuş
yaşlı bir kralın yüzü
akşamda

gözleri açık
kapıya dönük

gelenleri, gidip de
dönmeyenleri bekleyerek

savunmuş kalesini
son ana dek
bir başına

ve ölü bir martı
güneşin altında

kaybetmiş denizini
sert yellere
sağır sinyallere karşı

dokunup yüzüne ellerimle
ruh üfledim ona kendimden

ağırlığından çözülen
bir dış ben olarak

kavuşsun diye, kayıp
sulardaki saltanatına

geçerek mesafelerin aklından
boşluktaki rasatlardan

MELEĞİN GEÇİŞİ

yabancı bir rüzgâr aralıyor perdeleri
ölüm meleğinin kanat çırpışları
Tanrı çölünün siyah güllerinin kokusu duyuluyor
dışarıda karşılayıcılar
koşturan çocuklar içeride
ev ahâlisi eşyayla göz göze gelmekten korkuyor
berrak suda kendine bakan bir çift gözmüşçesine

ellerin üstünde, bakışların odağında
bir kabile kraliçesi gibi çıkıyor evden ölü
delikanlı pazular, güçlü omuzlar üstünde
dönüp son kez bakıyor ayrıldığı kapıya
görmekli bir sükûnet içinde

kafeslerden, camlardan, ahşaplardan
kurtulup birtakım yabancı hayvanlar
ve dantel denizine batmış antik kuşlar
süzülüp gidiyor görünmez bir ormana
unutulmuş bahçelere doğru